

— der er to Paragrafer, som ere betegnede faaledes; jeg omtaler her den første — har Udvalget beholdt Udtrykket „skal“. Det er altsaa en Forpligtelse, hvorom der her er Tale, men jeg tilstaaer, at naar man ser lidt nærmere paa Paragrafen, saender dette „skal“ ind til omtrent at være det samme som „kan“, idet jeg nemlig ikke tror, at Amtsfattigtassens Indtægter ere af den Besskaffenhed, at den vil kunne fyldestgjøre den Forpligtelse, som paalægges den i denne Paragraf, i det Mindste er jeg overbevist om, at den ikke vil være i Stand til at fyldestgjøre den i Paragrafen paalagte Forpligtelse tilligemed den mere moralske Forpligtelse, som søges fyldestgjort i det andet Stykke af samme Paragraf. Jeg ser egentlig heller ikke, hvorfor man ikke meget godt kunde blive staaende ved at lade Amtsrepartitionsfonden eller — hvad jeg anser at være for endnu bedre og i Grunden mere stemmende med den Betragtning, som Udvalget har gjort gjældende i foregaaende Kapitel — tillige Amtsrepartitionsfonden bære denne Del af Udgifterne, thi derved er man jo sikker paa, at Anterne virkelig kunde fyldestgjøre de Fordringer, som man har troet, at der var god Grund til at paalægge dem i denne Paragraf. Hvad det andet Stykke af Paragrafen angaar, som jo vel egentlig nærmest er det, der skal svare til den § 67, som man foreslaar at lade udgaa, da skal jeg ikke pretendere, at der der skal staa „skal“, men derimod lade mig nøie med, at der staa „kan“, og dette gjør jeg væsentlig i Betragtning af de øvrige Forslag, som Udvalget har stillet til en bedre Ordning af Fattigvæsenet, navnlig i dette Kapitel af Lovforslaget, men jeg skal dog tillade mig atter her at sige, at jeg tror, at dette „kan“ vil blive uden nogen som helst Betydning, naar man fastholder, at ogsaa det i Paragrafens første Stykke omhandlede Bøvel skal udredes af Amtsfattigtasser. — Hvad de i den anden § 60 opførte Bestemmelser angaar, da finder jeg ikke, at der er Noget at indvende imod dem. Jeg finder det tværtimod ganske i sin Orden, at der, saa vidt muligt, tilflyder Amtsfattigtassen eller Amtsrepartitionsfonden Erstatning for de Bidrag, som de have ydet. — Hvad endelig § 69 angaar, da tilstaaer jeg, at jeg heller ikke er ganske overbevist om Rigtigheden af, at Paragrafen skal udgaa, og jeg mener, at der navnlig i dette Tilfælde maatte turde være mindre Anledning til at frygte de Ulemper, som den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa. Jeg vil tillade mig at henvende Opmærksomheden paa, at denne Paragraf vistnok tør betragtes som saa udtømmende som mulig. De Herrer ville jo nemlig erindre, at en lignende Paragraf fandtes i den saakaldte Fattigtommisjons Lovforslag, hvor man tør forudsætte, at den har gennemgaaet den første, alvorlige og indtrængende Kritik, og da den ogsaa har været underkastet en Revision i Indenrigsministeriet, tør det

antages, at der ikke kan paavises nogen Feil deri. Jeg tror heller ikke, at det kan benægtes, at det navnlig i en Lov som denne kan være til Lettelse og Nytte, at de ældre Lovstykker, som ere hævede derved, nævnes. Dette er selvfølgelig et Punkt, som jeg ikke lægger særdeles Vægt paa, men jeg tror ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til det Forslag, som det ærede Udvalg har stillet, hvorefter Paragrafen skulde udgaa.

Bed denne sidste Omtale af dette Lovforslag kan jeg ikke Andet end udtale, at jeg i Udvalgets Arbejde har fundet ikke saa ganske saa vægtige Bidrag til at opnaa et af de Hovedformaal, som jeg for mit Vedkommende maatte ønske at naa, nemlig at se Fattigbyrderne noget ligeligere fordelt paa Distrikterne. Dette har jeg ganske vist ikke kunnet Andet end se er flet, forsaavidt angaar Landkommunerne. Der er jo ganske sikkert gennem disse Forslag bleven opnaaet en meget betydelig Lettelse, og jeg tør maaske ogsaa sige en temmelig udbredt Egallitet i Byrderne. Men jeg kan paa den anden Side ikke skule for mig selv, at der ligeoverfor Kjøbstæderne vebblicher at bestaa et, om muligt, endnu uheldigere Forhold, end der har været tidligere, idet man ikke blot har udelukket Kjøbstæderne fra at kunne faa nogle af deres Udgifter fordelt paa større Distrikter, men ogsaa afstøver flere hidtil i uvisse Tilfælde, og betydelige Tilfælde, bestaaende Fællesskaber med andre Kjøbstæder, hvilket selvfølgelig vil komme til paa en følelig Maade at gaa ud over de smaa Kjøbstæder. Dersom altsaa Udvalget — hvad jeg ikke kan eller tør have nogen Tvivl om — vebblicher at fastholde de Principer, som man i det Hele taget her har kjempet for, vil jeg anse det for at være en Nødvendighed, at man paa anden Maade søger at komme de smaa Kjøbstæder til Hjælp. Jeg tænker mig dette nærmest gennem en noget forandret Ogenoptagen af det Lovforslag, som foreligger for Thinget, men som man ikke har fremmet, og hvorigennem man vistnok kunde udrette Noget, samt gennem et Lovforslag, som ogsaa vil komme til at høre den nærmeste Fremtid til, og hvorved det gjøres de smaa Kjøbstæder muligt at opgive deres Værdighed som Kjøbstæder og derved komme ind under Amtet.

Strup: Jeg tror, at naar den ærede Indenrigsminister vil tage Initiativet til at gennemføre den af ham nævnte Lov, som er forelagt Thinget om Fordeling af visse Kjøbstadsudgifter, og bevirke, at de mest trykkelige Udgifter for Kjøbstæderne, særlig de smaa, blive — saaledes som udtalt af Landstinget i forrige Samling gennem en Dagsorden — til Statsudgifter, i Stedet for Udgifter for den lille snevne Kredse, vil den ærede Minister i Virkeligheden frembringe en meget væsentlig Lettelse for Kjøbstæderne, som vil blive paastjønnet ikke blot af disse, men ogsaa af andre Kredse end netop dem, der som Kjøbstæder ere